

תראו מה אנחנו!

ויקרא פרשת אמור פרק כג פסוק טז - יז

(טז) עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיקוֹק:
(יז) מִמוֹשְׁבֵי תִיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפֶה שְׁתִּים שְׁנֵי עֶשְׂרֵנִים סֶלֶת תִּהְיֶינָה חֲמֵץ תִּאֲפֶינָה
בְּכוֹרִים לִיקוֹק:

רמב"ן ויקרא פרק כג

(יז) חמץ תאפינה - צוה הכתוב שתהיינה חמץ, לפי שהם תודה לשם כי חקות קציר
שמר לנו, וקרבת התודה יבוא על לחם חמץ....

והנה בחג השבועות שהוא יום מתן תורה יביא הקרבן בדיון תודה, כי הוא יום
העצרת, והמשכיל יבין.

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סח עמוד ב

אמר רבי אליעזר ומה אם שחיטה וכו'. רבי יהושע לטעמיה, דאמר: שמחת יום טוב
נמי מצוה היא. דתניא, רבי אליעזר אומר: אין לו לאדם ביום טוב אלא או אוכל
ושותה או יושב ושונה. רבי יהושע אומר: חלקהו, חציו לאכילה ושתיה וחציו לבית
המדרש. ואמר רבי יוחנן: ושניהם מקרא אחד דרשו, כתוב אחד אומר עצרת לה'
אלהיך, וכתוב אחד אומר עצרת תהיה לכם. רבי אליעזר סבר: או כולו לה' או כולו
לכם. ורבי יהושע סבר: חלקהו, חציו לה' וחציו לכם. (עב"ס סימן) אמר רבי אלעזר:
הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. מאי טעמא - יום שניתנה בו תורה הוא....

רב יוסף ביומא דעצרתא אמר: עבדי לי עגלא תלתא. אמר: אי לא האי יומא דקא
גרים, כמה יוסף איכא בשוקא?

אורות התורה פרק ב' פסקה א'

ענין תורה לשמה - לשם התורה. פי מציאות החכמה הוא רצון השם יתברך שתהיה
בפעל, והיא מציאות יותר נחמדה ומעלה מכל מה שאפשר להחשב, ואין החסרון כי-
אם מצדנו, שמצד היותנו שקועים בגוף אין אנו מכירים כל ענין גדל וחזק ועלוי
מציאותה. וחכמת התורה הרי היא הגלוי האלהי כפי רצונו יתברך הבא מצד
עבודתנו ותלמודנו. והנה כל הלומד תורה הוא מוציא מהפח אל הפעל את מציאות
החכמה מצד נפשו, ובדאי אינו דומה האור המתחדש מצד חבור התורה לנפש זו
לאור הנולד מהתחברותה לנפש אחרת, ואם-כן הוא מגדיל התורה ממש בלמודו,
וכיון שהקדוש ברוך הוא רוצה שיגדיל תורה, הדרך הישר הוא שילמד האדם מצד
אהבתו את האור הגדול, שרוצה השם יתברך בגלוי מציאותו, שיתגדל יותר ויותר.
ומכל-שכן לחדש בתורה, שהוא ודאי הגדלת התורה ממש באור כפול.